Γιατί, καλέ; Στάσου νὰ ψάξουμε καὶ μπορεῖ κάτι νἄβρουμε. Νὰ λέμε τὸ *συγγραφέα* ἁπλούστατα: *λογογράφο*. Ὥμορφη λέξη ποῦ ἐκφράζει ἐκεῖνο ποῦ θέλουμε (κοίτα: δραματογράφος, κωμωδιογράφος, πεζογράφος καὶ χίλια ἄλλα) καὶ μὲ πληθυντικὸν ὁμαλώτατο. Τί λὲς κι' ἐσύ; Ἔχουμε τὸ λοιπόν: *Λογογράφος* ἐκεῖνος ποῦ γράφει εἴτε *ποιήματα* (*ποιητὴς*), εἴτε πεζὰ (*πεζογράφος*). Κι' ἔτσι ἀφίνουμε τὸ συγραφέας νὰ πάῃ καλλιά του.

Κοίταξε καὶ τοῦτο: ἅμα δεχτοῦμε τὸ *συγραφέας* θὰ πάρουμε καὶ τὸ ρῆμα συγράφω· δὲν εἶναι ἔτσι; Μὰ στὴ δημοτικὴ, ἅμα θέλει κανένας νὰ ρωτήσῃ π. χ. *τί συγγράφει ἢ τί συνέγραψε ἢ τί θὰ συγγράψῃ* ὁ Παλαμᾶς, δὲν παίρνει τὸ ρῆμα συγράφω καὶ δὲν κάνει ἀπ' αὐτὸ τὸν παρατατικὸ ἢ τὸν μέλλοντα (γιατὶ καὶ πῶς θὰ τοὺς ἔκανε; *ἐσύγραφα* καὶ *ἐσύγραψα* καὶ θὰ *συγράψω*;) μὰ λέει ἁπλούστατα: *τί γράφει, ἢ τί ἔγραψε, ἢ τί θὰ γράψῃ ὁ Παλαμᾶς;*

Ἀλλὰ σκέψου καὶ τοῦτο. Ἂν πάρουμε τὴ λέξη *γραφιὰς* ἢ *συγραφιὰς* μὲ τὴ σημασία τοῦ *συγγραφεὺς*, δὲ μοῦ λὲς ποῦ θὰ ψάξουμε γιὰ νὰ βροῦμε ἐπίθετο κατάλληλο καὶ τόσο ὥμορφο καὶ χτυπητὸ, γιὰ τοὺς Μιστριώτηδες καὶ Βάλβους καὶ Σα, ποῦ εἶναι οἱ ἀληθινοὶ *γραφιάδες*; Ἢ μήπως θὰ λέμε *συγραφιὰ* τὸν Πάλλη καὶ *γραφιὰ* τὸ Μιστριώτη καὶ θὰ τοὺς ξεχωρίζει μονάχα ἕνα *συ*;

Ἔχω καὶ γιὰ ἕνα ἄλλο ζητηματάκι παρόμοιο κάτι νὰ σοῦ γράψω, μὰ τ' ἀφήνω γιὰ τὴν ἄλλη βδομάδα.

Δικός σου

κάποιος ποῦ δὲν τὸν ξέρεις

ΕΘΝΙΚΑ ΓΛΕΝΤΙΑ

Φίλε «Νουμᾶ»,

Σοῦ στέλνω ἕνα ἐθνικὸ κειμήλιο ἢ ἐθνικὸ γλέντι — ὅπως ἀγαπᾶς — καὶ κάμε το ὅ,τι θέλεις.

Ἰδού το :

Ἐν Σμύρνῃ τῇ 11ῃ 7)βρίου 904.

Φίλτατε Κίμων

Εἰς .·.

Ὑγιαίνων ἐπιθυμῶ ταὐτὸ καὶ διὰ σέ. Ἔχω δι' ἐλπίδος καὶ ἐν τῇ διανοίᾳ μου φέρω σε ἀνεληλυθότα τὸ τέταρτον ἤδη τὴν μίαν καὶ μόνην βαθμῖδα τῆς διδασκαλείου σοι ἕδρας, ἀφ' ἧς πρὸς τὰ ἀεὶ φαιδρὰ τῶν τέκνων, ἃ σοι ὁ Θεὸς δέδωκεν, ἀτενίζων ἐκχέεις τὰ οὐρανόεντα ἔπη τὰ ἐκ τῆς πολυθρυλλήτου καὶ περιπύστου (ἀφοῦ ἤδη ἐμάθομεν τὴν σημασίαν τῆς λέξεως) τοῦ κλεινοῦ Δαλδάκη Γραμματικῆς πρὸς πεῖσμα τῶν τε σῶν καὶ τῶν σῶν ἑταίρων ἀρχῶν, ἔπη, ἅτινα ὁλοὲν καλλυνόμενα οὐ παύσονται διὰ σοῦ τε καὶ ἐμοῦ καὶ τοῦ λοιποῦ διδασκαλικοῦ χοροῦ μεταφυτευόμενα καὶ πρὸς χρῆσιν διδόμενα ἅπαντι τῷ ἑλληνικῷ καὶ φιλέλληνι λαῷ μεθ' ὅλας τῶν καρηκομούντων τὰς ἀντενεργείας.

Καὶ οὕτω, ποθεινέ, ἐλεύσετ' ἦμαρ, καθ' ὃ μελιστάλακτα τῆς καθαρευούσης τὰ ῥήματα παρ' ἁπάντων τῶν τὴν πρόοδον, ἐξ ἧς ἡ εὐμάρεια, φιλούντων τοῦ Ἕλληνος κόσμου μὴ ἐξαντλούμενα θὰ ῥέωσιν τὸ πᾶν πληροῦντα εὐωδίας, τὴν ἀκοὴν τέρποντα, τὴν ψυχὴν ἡδύνοντα. Ἐργάσθητι, φίλε, διὰ τὸν ἅγιον τοῦτον καὶ ἱερὸν σκοπόν· ἐργάσθητι ἀόκνως· μὴ παραλείψῃς τὴν περὶ τοῦ ἀρνητικοῦ μορίου οὐ σημείωσιν τῶν Γραμματικῶν, πότε τοῦτο γίγνεται *οὐκ*, πότε *οὐχ* καὶ πότε πρὸς τὸ δυστυχὲς τοῦτο μόριον γίγνεται ἡ μεγάλη τῶν Γραμματικῶν συγκατάβασις, ὅπως τὸ ἄμοιρον δεχθῇ τόνον, ἐφ' ᾧ ἡ πληθὺς τῶν Ἑλληνικῶν λέξεων ἐπαίρονται καὶ μεγαλυχοῦσιν.

Ἐργάσθητι, Κίμων, ἀμοιβῆς δ' ἐν τῷ Οὐρανῷ τεύξει, ἔνθα καὶ ὁ χορὸς ἁπάντων τῶν ἀθλητῶν καὶ μαρτύρων· τί δέ ; περισσότερον ὁ ἐν ἁγίοις μέγας Ἀντώνιος, ὁ τὸν δαίμονα πασσάλῳ προσπήξας καὶ ἐξ αὐτοῦ τὰς μεθοδείας τοῦ ἀρχικάκου κατανοήσας, περισσότερον ἡμῶν ἤθλησε ; τὰ μαρτύρια Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου, Συμεὼν τοῦ Στυλίτου καὶ Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰ ἡμέτερα παραβαλλόμενά εἰσι μηδέν. Διὰ τοῦτο ἔρθην εἰπὼν ὡς τεύξει ἐν Οὐρανῷ ἀμοιβῆς.

Ἀλλ' ἡ ὥρα τοῦ ταχυδρομείου ἐπείγει, οὔπω μοι καιρὸς πρὸς πλείονα ταύτης φλυαρίαν.

Καὶ νῦν, παρακαλῶ σε διαβίβασον τὰ εἰκότα τῷ κ. Καμπ. καὶ οἰκογενείᾳ αὐτοῦ· Εὐσταθίῳ καὶ οἰκογενείᾳ, ὀνομαστὶ δὲ τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Τριαντ. φίλησον δέ μοι γλυκὰ τὸν Γιάγκον, μεθ' ὃ σὲ φιλῶ καὶ ἐγώ.

Ἀριστων Β—ος

ΠΕΤΡΑΡΧΗΣ

Στὸ θάνατω τῆς Λαύρας

Τὰ μάτια σου π' ἀνέβαζαν τὰ λόγια μ'ἀναμμένα,
Τά χέρια σου, τὰ πόδια σου, τὸ γλυκοπρόσωπό σου
Ποῦ σὰν τρελλοῦ τὰ λογικά μοῦ εἶχανε παρμένα
Μὰ κι' ἀπ' τὴ γῆ μ' ἐσήκωναν σ' ἀνάερο βωμό σου,

Τὰ ὁλόσγουρα, κατάξανθα, χρυσόχυτα μαλλιά σου,
Τ' ἀγγελικοῦ προσώπου σου ἡ ἀσύγκριτη λαμπράδα
Ποῦ φαίνουνταν παράδεισος ἡ γῆ στὴν ὡμορφιά σου,
Μιὰ χοῦφτα χῶμα εἶναι νεκρὸ στοῦ τάφου τὴν κρυάδα.

Κι' ἀκόμα ζῶ· καὶ σμίγοντας τὸ θρῆνο στὸ θυμό μου
Χωρὶς τὸ φῶς π' ἀγάπησα, στὴ μαύρη τώρα μπόρα
Γυρίζω ἀντιπαλεύοντας στὸ ἔρμο μονόξυλό μου.

Ὤχ! πάψε πιά, ἐρωτικὸ τραγοῦδι, σβύσου τώρα,
Ἀπόστασε ἀπ' τὸν πόνο μου κ' ἐστέρεψ' ἡ πηγή σου
Κ' ἡ λύρα μου ξανασκορπᾶ τὸ δάκρυ στὴν πνοή σου.

(Ἀπό τό Ἰταλικό) ΓΑΗΣ ΓΙΑΝΝΑΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Στὸν «Πύρρο» δημοσιεύτηκε τώρα τελευταῖα μιὰ σειρὰ δημοτικὰ τραγούδια τῆς Μακεδονίας πολὺ καλή.

— Τὸ πιὸ σημαντικὸ εἶναι πὼς τὰ τραγούδια δημοσιευτήκανε ὅπως τραγουδιοῦνται στὴ Μακεδονία κι ὄχι διορθωμένα (!) καθὼς ἔχουν τὴν ἀδυναμία νὰ κάνουν μερικοί, μὴ γνωρίζοντας πὼς τότε τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι ἔχει ἀξία κ' ἐπιστημονικὴ καὶ ἐθνολογική, ὅταν δημοσιεύεται καθὼς τραγουδιέται σὲ κάθε τόπο.

— Ἡ «Ἑσπερινὴ» ρήχτηκε τὴν περασμένη Τρίτη στὰ γιομάτα τοῦ κ. Ψυχάρη γιατί, λέει, ἄλλοῦ γράφει ἀφτὸς κι ἀλλοῦ αυτός.

— Κάπιο λάθος θἄγινε, φαίνεται, σὲ κανένα ἄρθρο του, καὶ τὸ λάθος αὐτὸ τὸ πῆρε γιὰ ἐπιχείρημα ἡ πατριωτικωτάτη καὶ ὑπερσοφωτάτη ἐφημερίδα.

— Λάθια ὅλοι κάνουνε, κ' οἱ τυπογράφοι. Λάθος τυπογραφικὸ ἔκανε ἀκόμα κι ὁ Θεός, γιατὶ ἀλλιώτικα δὲ θὰ σοῦ σκάρωνε τὸν κ. Παροδίτη της μὲ δυὸ πόδια καὶ μ' αὐτιὰ μικρά. Κι ὅμως κανένας μας ποτὲ δὲν τὸ σκέφτηκε νὰ πεῖ ἀγράμματο τὸ Θεὸ γιὰ τὸ τιποτένιο του αὐτὸ τυπογραφικὸ λάθος.

— Μαθαίνουμε πὼς τὸ ἐθνικὸ δημοψήφισμα τῆς «Ἑσπερινῆς» τελειώνει τὴν Καθαρὴ Δευτέρα.

— Ἀπὸ κεῖ κι ὁμπρὸς, ξέρετε, μασκαράδες πιὰ δὲ βγαίνουν στὸ δρόμο.

— Ὁ κ. Ψυχάρης δῶ κι ὁμπρὸς πρέπει νὰ καμαρώνει, ἀφοῦ κι ὁ κ. Δημ. Δῆμ. (Δῆμερ—Δημητρακόπουλος, εἴπαμε) τὸν ἀναγνωρίζει στὴν «Ἑσπερανὴ» τῆς Τετάρτης πὼς ἔχει....τάλαντο δηγηματογράφου!!!

— Καὶ μ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, τὰ κεραμίδια ἀκόμα δὲ σηκωθήκανε νὰ χορέψουνε Καλαματιανό!

— Στὴν «Ἑστία» τῆς Τετράδης δημοσιεύτηκε ἕνα γράμμα σπουδαῖο τοῦ κ. Σίμου, τοῦ διευθυντῆ τῆς «Πατρίδος» ποὺ βγαίνει στὸ Βουκουρέστι.

— Τὸ γράμμα αὐτὸ, γιομάτο ἀλήθειες ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, θέλαμε νὰ τὸ διαβάσουν ὅλ' οἱ ρουσφετομεθησμένοι Ρωμοὶ καὶ νὰ τὸ νοιώσουνε, γιὰ νὰ δοῦν ὁλοζώντανο τὸ ἐθνικό μας κατρακύλισμα.

— Ὁ κ. Χατζιδακις θὰ εἶχε τὸ κουράγιο νὰ τὸ πεῖ προδοτικὸ κι αὐτὸ τὸ γράμμα ἂν εἴτανε γραμμένο στὴ δημοτική, Εἶναι ὅμως γραμμένο στὴν καθαρεύουσα κ' ἔτσι ὁ κ. Σίμος σώζεται ἀπὸ τοὺς Χατζιδάκικους κεραυνούς.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Τώρα, ποῦ στὸ βασίλεμα σκορπᾶς
Ρόδινο φῶς, λάμψη μενεξεδένια,
Χρυσάφι, κρίνα πάναγνα καὶ πᾶς,
Σὲ βλέπω μὲ λατρεία, μὰ δίχως ἔννοια.

Ἔτσι κι ὁ ἀπάνου κόσμος θὰ ντυθῆ
Μὲ μαύρη σκέπη χρυσοκεντημένη·
Μὲ τοῦ χαμοῦ τὴ λύπη θὰ βρεθῆ
Τοῦ γυρισμοῦ σου ἡ σκέψη ἀδερφωμένη.

ΕΝΑΣ

Ο ΓΕΛΟΙΟΣ

Βυθισμένος μέσα σὲ κατάμαυρες σκέψες μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο κάτω, τραβοῦσα στὸ δωμάτιό μου γιὰ ὕπνο. Ἔξαφνα κάποιος μ' ἐχτύπησε χαϊδεφτὰ στὸν ὦμο· ἐγύρισα καὶ εἶδα τὸν Κώσσα.

— Μπᾶ! σὺ εἶσαι Κώστα...

— Ἀφοῦ μὲ βλέπεις!.. Τί κανεις;.. Σὰν σκεφτικὸς μοῦ φαίνεσαι σήμερα, σὰν πολὺ συλλογισμένος... Τρέχει τίποτες;..

— Ἄ! μπᾶ! τίποτε...

— Ἴσια-ἴσια τὸ λοιπόν, ἀφοῦ δὲν ἔχεις καμιὰ στενοχώρια, πρέπει νἆσαι χαρούμενος! Σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ μάλιστα ποῦ μπορεῖ νὰ γλεντήσῃ κανένας μὲ τὴ διασκέδαση τοῦ Καρναβαλιοῦ, τῶν ἐκλογῶν, μ' ἄλλα γελοῖα πράμματα!!!.. Καὶ γιὰ ποῦ τώρα;

— Στὸ δωμάτιό μου γιὰ ὕπνο...

— Ἀλήθεια; ἀπὸ τόσο νωρίς; μὲ τὶς κόττες; Ἂς εἶναι ὅμως. Πᾶμε μαζὶ ὡς παρακάτω...

— Πᾶμε.

Προχωρήσαμε. Μόλις ὅμως τραβήξαμε λίγα βήματα εἶδα τὸν Κώστα νὰ σκάσῃ τὰ γέλοια, νὰ μὲ τραβᾶῃ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ νὰ μοῦ δείχνῃ ἕναν ἄνθρωπο παρακάτω στὴ βόλτα τοῦ δρόμου.

— Μὰ γιατί γελᾶς ἔτσι;.. τοῦ εἶπα κοιτάζοντας τὸν ἄνθρωπο ποῦ μοῦδειχνε καὶ προσπαθῶντας νὰ καταλάβω τὴν αἰτία τοῦ ξαφνικοῦ γέλοιου τοῦ φίλου μου.

— Δὲ βλέπεις κεῖνον ἐκεῖ...

— Τὸν βλέπω, ναί, ποιός εἶναι:..

— Εἶναι....χὰ χὰ χὰ χὰ... εἶναι... ὁ ποιητής... χὰ χὰ χὰ χὰ...

— Ὁ ποιητής!.. ποιός ποιητής;..

— Ὁ γελοῖος!!!...

— Ποιός... ὁ Θεοδοσίου;...

— Ὄχι, συνάδερφός του, μέγας καὶ πολύς!.. Ἐπιστήμονας δυνατός!..

— Δὲν ξέρω κανένα ποιητὴ μ' αὐτὸ τὸ ὄναμα.

— Γελοῖο τόνε λένε... ἀλλὰ μὲ λέξη Γαλλική!..

— Ἀαααα... αὐτὸς εἶναι; Αὐτὸς εἶναι ὄνομα καὶ πρᾶμα!

— Ὄνομα καὶ πρᾶμα! ἀλήθεια!..

— Καὶ τὸν παίρνουν ἀπὸ πίσω τὰ παιδιά;

— Ἀ μπᾶ! δὲν τὸν ἐννοιῶσαν ἀκόμα!

. . . . . .

Εἶχε δίκιο ὁ φίλος μου. Μοῦφυγε μονομιᾶς ἡ μελαχολία καὶ πῆγα σπίτι μου γελῶντας.

An-I.-Psy.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ GRIMM

ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΒΡΕΜΗΣ

Ἕνας ἄνθρωπος εἶχε ἕνα γαιδοῦρι ποῦ κουβαλοῦσε ἀκούραστα πολλὰ χρόνια τὰ σακκιὰ στὸ μῦλο καὶ τώρα σιγὰ σιγὰ ἀδυνάτησε πιὰ ὥστε ἔγινε ἄχρηστο γιὰ κάθε δουλειά. Τότε ἀποφάσισε ὁ ἀφέντης του νὰ τὸ βγάλη ἀπ' τὴ μέση, ὁ γαϊδαρος ὅμως τὰ μυρίστηκε καὶ τἔσκασε γιὰ τὴ Βρέμη. Σκέφτηκε ὅτι ἐκεῖ μποροῦσε νὰ κάνη τὸ μουσικάντη. Ἀφοῦ προχώρησε κάμποσο, ἀπάντησε στὸ δρόμο ἕνα λαγωνικό, ποῦ λαχάνιαζε σὰν νὰ εἴτανε κουρασμένο ἀπὸ μεγάλο δρόμο. «Γιατὶ λαχανιάζεις ἔτσι ;» ρώτησε ὁ γαϊδαρος. «Ἐπειδὴ γέρασα καὶ ἀδυνάτησα» εἶπε τὸ σκυλί. «καὶ δὲν μπορῶ πιὰ νὰ πηγαίνω στὸ κυνῆγι, ἤθελε ὁ ἀφέντης μου νὰ μὲ σκοτώση. Γι' αὐτὸ τὄκοψα λάσπη. Ἀλλὰ γιὰ πές μου, πῶς θὰ βγάλω τώρα τὸ ψωμί μου ; «Ἄκουσε», τοῦπε τὸ γαϊδοῦρι, «ἐγὼ πηγαίνω στὴ Βρέμη καὶ σκέπτομαι νὰ γίνω ἐκεῖ μουσικάντης. Ἔλα καὶ σὺ καὶ θὰ σὲ κάνουμε καὶ σένα μουσικάντη. Ἐγὼ θὰ παίζω καραμούζα καὶ σὺ θὰ βαρεῖς τὸ τούμπανο». Ὁ σκύλος παραδέχτηκε, καὶ πήγαιναν μαζί. Σὲ λιγάκι ἀπαντήσανε μιὰ γάτα, ποῦ εἶχε τὰ μοῦτρα κρεμασμένα. «Τί ἔπαθες, κακομοίρα, ποῦ στέκεις ἔτσι ;» ρώτησε ὁ γαϊδαρος. «Ποιός μπορεῖ νὰ εἶναι χαρούμενος, ὅταν ξέρει πῶς θὰ τὸν ξεπαστρέψουνε;» ἀποκρίθηκε ἡ γάτα· «ἐπειδὴ γέρασα καὶ τὰ δόντια μου μουδιάσανε, καὶ προτιμῶ νὰ κάθομαι πίσω ἀπ' τὴ σόμπα καὶ νὰ ρουχαλίζω ἀντὶς νὰ κυνηγῶ τὰ ποντίκια, ἤθελε ἡ κυρά μου νὰ μὲ πνίξη. Ἐγὼ τὰ πρόμνισα, ἀλλὰ τώρα τί νὰ γίνω, ποῦ νὰ πάω ἡ καημένη»; «Ἔλα μαζὶ μὲ μᾶς στὴ Βρέμη», τῆς εἶπανε ὁ σκύλος καὶ ὁ γαϊδαρος, «ἐσὺ ξέρεις ἀπὸ νυχτερινὴ μουσική, καὶ μπορεῖς νὰ γίνης μουσικάντης». Στὴ γάτα ἄρεσε αὐτὴ ἡ ἰδέα καὶ πήγαινε μαζί τους. Σὲ λίγο πέρασαν οἱ τρεῖς φευγάτοι ἀπὸ μιὰ αὐλὴ καὶ εἶδανε ἀπάνω στὴν αὐλόπορτα ἕναν κόκκορα, ποῦ ἔκραζε σὰν δαιμονισμένος. «Τί σκούζεις ἔτσι, μωρέ; τί ἔπαθες ;» τοῦπε τὸ γαϊδοῦρι. «Προφήτεψα γι' αὔριο, ποῦ εἶναι τῆς Παναγιᾶς, καλὸν καιρό», ἀποκρίθηκε ὁ κόκκορας. «ἐπειδὴ ὅμως θἄχουνε στὸ σπίτι μουσαφιρέους, εἶπε ἡ ἄπονη κυρά μου στὴ μαγείρισσα, πῶς θέλουνε νὰ μὲ κάνουνε γι' αὔριο σοῦπα, καὶ γι' αὐτὸ θὰ μὲ σφάξουνε ἀπόψε. Γιὰ τοῦτο τώρα κράζω ὅσο μπορῶ πιὸ δυνατά». «Δὲ θέλεις, μωρ' κοκκινολαίμη», εἶπε ὁ γαϊδαρος, «νἀρθῆς μαζί μας στὴ Βρέμη ; κάτι καλύτερο ἀπ' τὸ θάνατο παντοῦ θὰ βρίσκης. Σὺ ἔχεις καλὴ φωνή, καὶ μποροῦμε νὰ παίζομε μαζὶ μουσική». Ὁ κόκκορας δέχτηκε μὲ εὐχαρίστησι καὶ ἔτσι τράβηξαν ὅλοι, κ' οἱ τέσσερεις γιὰ τὴ Βρέμη.

* * *

Δὲ μποροῦσαν ὅμως σὲ μιὰ μέρα νὰ φτάσουν ἐκεῖ, καὶ πῆγαν τὸ βράδυ σ' ἕνα δάσος νὰ ξενυχτίσουνε. Τὸ γαϊδοῦρι καὶ τὸ σκυλὶ ἐπλάγιασαν ἀποκάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δέντρο, ἡ γάτα κρύφτηκε μέσα στὰ κλωνάρια, καὶ ὁ κόκκορας ἀνέβηκε ἀπάνω στὴν κορυφή. Ὁ κόκκορας, πρὶν ἀποκοιμηθῆ, κοίταξε τριγύρω, ὅπου εἶδε ἄξαφνα ἀπὸ μακρυὰ μιὰ σπίθα. Τότε εἶπε στοὺς συντρόφους του, ὅτι ἐκεῖ κοντὰ μποροῦσε νὰ εἶναι κἄνα σπίτι, ἐπειδὴ ἔβλεπε φῶς. «Ἄς πᾶμε ἐκεῖ», εἶπε ὁ γαϊδαρος, «γιατὶ ἐδῶ δὲ μποροῦμε νὰ κοιμηθοῦμε καλά». Καὶ ὁ σκύλος σκέφτηκε πῶς ἐκεῖ ἴσως μποροῦσε νὰ βρῆ κανένα κόκκαλο καὶ τίποτα κρέας. Ξεκίνησαν λοιπὸν γιὰ τὸ μέρος ποῦ εἴτανε τὸ φῶς, καὶ σὲ λίγο εἴδανε πῶς τὸ φῶς μεγάλωσε, ὡς ποῦ ἔφτασαν σ' ἕνα καλὰ φωτισμένο σπίτι. Ὁ γαϊδαρος, ἐπειδὴ εἴτανε ὁ μεγαλύτερος, σίμωσε στὸ παράθυρο καὶ κοίταξε μέσα. «Τί βλέπεις, ρὲ σταχτερέ ;» τὸν ρώτησε ὁ κόκκορας. «Βλέπω ἕνα τραπέζι μὲ ὡραῖα φαγιὰ καὶ πιοτά», ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, «καὶ γύρω κάθονται κλέφτες καὶ τρῶνε τὸν περίδρομο». «Αὐτὸ εἶναι κελεποῦριγιὰ μᾶς», εἶπε ὁ κόκκορας. «Μακάρι νὰ εἴμαστε ἐκεῖ μέσα», ἔκανε τὸ γαϊδοῦρι. Τότε ἔκαναν ἕνα συμβούλιο πῶς πρέπει νὰ διώξουνε τοὺς κλέφτες, καὶ τέλος βρήκανε ἕνα μέσο. Ὁ γαϊδαρος ἔβαλε τὰ μπροστινά του πόδια στὸ παράθυρο, ὁ σκύλος ἔκατσε στὴ ράχη τοῦ γαϊδάρου, ἡ γάτα πήδησε ἀπάνω στὸ σκυλί, καὶ ὁ κόκκορας πέταξε στὸ κεφάλι τῆς γάτας. Ὕστερα ἄρχισαν ἄξαφνα τὴ μουσική τους, τὸ γαϊδοῦρι γκάριζε, τὸ σκυλὶ γαύγιζε, ἡ γάτα νιαούριζε, καὶ ὁ πετεινὸς ἔκραζε. Ἔπειτα πήδησαν ὅλοι μαζὶ στὴν κάμαρα, ὥστε τὰ τζάμια ὅλα ἐσπασαν. Ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀγριοφωνάρες σηκώθηκαν οἱ κλέφτες στὸ πόδι καὶ τὸ 'βαλαν στὰ τέσσερα, γιατὶ τοὺς φάνηκε πῶς κάποιο στοιχειὸ μπῆκε μέσα. Τότε οἱ τέσσερεις φίλοι ἔκατσαν στὸ τραπέζι καὶ ἔφαγαν γιὰ τέσσερεις βδομάδες.

* * *

Ἅμα ἀπόφαγαν ἔσβησαν τὸ φῶς καὶ γύρεψαν τόπο γιὰ νὰ κοιμηθοῦνε, ὁ καθένας κατὰ τὴ φύση του καὶ κατὰ τὸ συνήθειό του. Ὁ γαϊδαρος ξαπλώθηκε στὴν κοπριά, ὁ σκύλος πίσω ἀπ' τὴν πόρτα, ἡ γάτα κοντὰ στὴ ζεστὴ στάχτη τῆς σόμπας καὶ ὁ κόκκορας ἀπάνω σ' ἕνα παλούκι. Καὶ ἐπειδὴ εἴτανε κουρασμένοι ἀπ' τὸν πολὺ τὸν δρόμο, ἀποκοιμηθήκανε ἀμέσως. Ὅταν εἴτανε περασμένα τὰ μεσάνυχτα, καὶ οἱ κλέφτες εἴδανε ἀπὸ μακρυά, ὅτι δὲν εἴτανε πλιὰ φῶς στὸ σπίτι, καὶ ὅλα εἴτανε ἥσυχα, εἶπε ὁ καπετάνιος στοὺς συντρόφους του· «Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ σκάσουμε σὰν λαγοί», καὶ διάταξε ἕναν νὰ πάη στὸ σπίτι νὰ ἰδῆ. Αὐτὸς βρῆκε ὅλα ἥσυχα, πῆγε στὴν κουζίνα γιὰ νἀνάψη ἕνα κερί, καὶ ἐπειδὴ τὰ λαμπερὰ τὰν φωτιὰ μάτια τῆς γάτας τὰ νόμιζε γιὰ ἀναμμένα κάρβουνα, πλησίασε ἐκεῖ ἕνα σπίρτο γιὰ νἀνάψη. Ἀλλ' ἡ γάτα δὲ σηκώσε χωρατα, πήδησε στὴ μούρη του, πούρισε πρ πρ καὶ τὸν τσουγράνισε. Τότε τρόμαξε πολὺ καὶ ἤθελε νὰ φύγη ἀπ' τὴν πισινὴ πόρτα, ἀλλὰ ὁ σκύλος ποῦ κοιμόταν ἐκεῖ πετάχτηκε καὶ τὸν δαγκωσε στὸ πόδι. Καὶ ἅμα πέρασε τρεχάτος ἀπ' τὴν κοπριὰ τῆς αὐλῆς, τοῦδωκε τὸ γαϊδοῦρι μιὰ γερὴ κλωτσιὰ μὲ τὰ πισινά του πόδια. Ἀλλὰ καὶ ὁ κόκκορας ξύπνησε ἀπὸ τὸ θόρυβο καὶ ἀπάνω ἀπ' τὸ παλούκι φώναξε: «Κοκκορίκω, κοκκορίκω!»

Τότε ἔτρεξε ὁ κλέφτης πίσω στὸν καπετάνιο καὶ τοῦπε: «Ἀλλοίμονο, στὸ σπίτι κάθεται μιὰ στρίγγλα τοῦ διαόλου, ποῦ μὲ φύσησε καὶ μὲ τσουγράνισε στὰ μούτρα. Καὶ μπροστὰ στὴν πόρτα κρατεῖ ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἕνα μαχαῖρι καὶ αὐτὸς μὲ τρύπησε στὸ πόδι. Ἅμα ἔφτασα στὴν αὐλή, μὲ χτύπησε ἕνας μαῦρος δράκοντας μὲ μιὰ μαγκοῦρα, καὶ ἀπάνω στὴ σκεπὴ καθόταν ἕνας δικαστὴς ποῦ φώναζε: «Φέρτε μου τὸν κατεργάρη». Ἀπὸ τότε δὲ τολμοῦσαν πιὰ οἱ κλέφτες νὰ ξαναπᾶνε στὸ σπίτι, κι ἔτσι αὐτὸ ἔμεινε στοὺς τέσσερεις μουσικάντες ποῦ περνοῦσανε τόσον ὡραῖα ἐκεῖ μέσα, ὥστε δὲν ἤθελαν πιὰ νὰ τὸ κουνήσουνε. Καὶ τὸ στόμα ἐκείνου, ποῦ μοῦ τὰ εἶπε αὐτά, εἶναι ἀκόμα ζεστὸ ἀπ' τὴ δήγηση.

Μετάφρ. A. STE I·NMEZ

Σημ. Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ Grimm, Ἰάκωβος καὶ Γουλιέλμος, ξακουστοὶ Γερμανοὶ φιλόλογοι, ζήσανε κατὰ τὸ τέλος τοῦ 18 αἰῶνα καὶ κατὰ τὸ πρῶτο μισὸ τοῦ 19. Ἡ φιλολογική τους ἀξία εἶναι ὅτι πρῶτοι αὐτοὶ μαζέψανε μὲ τάξη τὶς γερμανικὲς παραδόσες καὶ τὶς τυπώσανε σὲ διάφορα βιβλία. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι καὶ ἡ συλλογὴ τῶν γερμανικῶν παραμυθιῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ «Νουμᾶς» δημοσίεψε τώρα κοντὰ τὸν «Φτωχὸ καὶ τὸν Πλούσιο» καὶ σήμερα τοὺς «Μουσικάντες τῆς Βρέμης». Ἀπ' τοὺς ἀδελφοὺς Grimm βγῆκαν ὅμως καὶ πολλὰ ἄλλα συγγράμματα, ποῦ ὅλα ἀφοράνε τὴ γερμανικὴ γλωσσολογία καὶ μυθολογία.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ διοίκησις τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος

γνωστοποιεῖ

ὅτι ἀνώτατος ὅρος τῶν ἐπ' ὀνόματι ἑκάστου καταθέτου παρὰ τῷ Ταμιευτηρίῳ τῆς Τραπέζης καταθέσεων ηὐξήθη εἰς δραχμὰς δισχιλίας (2000).

Καταθέσεις καὶ ἀποδόσεις ἐνεργοῦνται καθ' ἑκάστην μέχρι τῆς μεσημβρίας.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἐθν. Τραπέζης)

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμτη σὲ Πέμτη

Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Θ. Π. Ντελιγιάννης

Σκοτωμοί. Ἀθήνα 1 (στὶς φυλακὲς μέσα), Περαίας 1, Γάβριο 1, Αἰτωλικὸ 1, Μαζεῖκα 1, Θουρία 1 (ἐκλογικός), Τρίκκαλα 2 (ἐκλογικοί), Πλαταμῶνα 1, Μῆλο 1.

Λαβωμοί. Ἀθήνα 6, Περαίας 12 (οἱ δυὸ ἐκλογικοί), Θουρία 1, Τρίκκαλα 3 (ἐκλογικοί), Πύργος 1

Κλεψιές. Ἀθήνα 8 (μιὰ ἀπὸ ἀστυφύλακα), Περαίας 10, Πύργος 1 (μὲ ληστεία).

Καταχρήσες. Στὸ ταμεῖο Ψαρρῶν.

Γυναικοκλεψιές. Ἀθήνα 2, Καρπενῆσι 1.

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἕνα, κ' ἕνα φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικό, πουλιοῦνται στὰ γραφεῖα μας τἀκόλουθα βιβλία:

Τοῦ **Ψυχάρη** «Ταξίδι» καὶ «Ὄνειρο τοῦ Γιαννίρη».

Τοῦ **Πάλλη** «Ἥλιος καὶ φεγγάρι».

Τοῦ **Φωτιάδη** Τὸ «Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτική μας ἀναγέννησι».

Τοῦ **Ἐφταλιώτη** «Ἱστορία τῆς Ρωμιοσύνης» καὶ «Μαζώχτρα, Βρουκόλακας κλπ.»

Τοῦ **Φιλήντα** Γραμματικὴ τῆς Ρωμέικης γλωσσας (μέρ. Α').

Τοῦ **Λόγγου** «Δάφνης καὶ Χλόη» (χαρτοδεμένο) μεταφρ. Ἠλ. Βουτιερίδη.

Τοῦ **Σοφοκλῆ** Αἴας. Μετάφρ. Ζήσιμου Σίδερη.

Τοῦ **Κ. Παδαγιάννη** «Μοσκιὲς» (Δηγήματα 50 λεπτά).

Ἡ *ΙΛΙΑΔΑ*, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἀλέξ. Πάλλη δρ. 3 καὶ φρ. χρ. 3 στὸ ἐξωτερικό.